



ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΣΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2012



ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ, εκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν, ἡ' 5 - 15

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό. καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Ἐπρωτῶν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοι εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοι εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΣΤΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2012

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν, Κεφάλαιο 8: 5 – 15

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέα

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ταδε παραβολήν. Βγήκε ὁ σπορέας νὰ σπείρει τὸ σπόρο του καὶ καθὼς ἔσπερνε ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ σπόρο ἔπεσε δίπλα στὸ δρόμο καὶ καταπατήθηκε καὶ τὰ πουλιά τοῦ οὐρανοῦ το κατέφαγαν. Κι ἄλλο ἔπεσε πάνω σὲ πετρώδες ἔδαφος καὶ μόλις φύτρωσε ξερᾶθηκε, γιατί δὲν εἶχε υγρασία. Κι ἄλλο ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια, τὰ ὁποῖα φύτρωσαν μαζί του καὶ το κατέπνιξαν. Κι ἄλλο ἔπεσε στὸ ἔδαφος τὸ γόνιμο καὶ φύτρωσε κι ἀπέδωσε καρπὸ ἑκατονταπλάσιο. Καὶ καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτά, ψώνοντας τὴ φωνὴ του, τόνιζε· Ὅποιος ἔχει ἀφτιά γιὰ νὰ ἀκούει, ας τὰ ἀκούει!

Οἱ μαθητὲς του, λοιπόν, τοῦ υπέβαλλαν ἐρωτήσεις λέγοντάς του· Τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη; Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· Σὲ σὰς ἔχει δοθεῖ τὸ προνόμιο νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ στοὺς ἄλλους ἀναπτύσσονται με παραβολές, ἐτσι πὺ, ἐνῶ βλέπουν νὰ μὴ διακρίνουν κι ἐνῶ ἀκούνε νὰ μὴν καταλαβαίνουν. Καὶ εἶναι τούτῃ ἡ σημασία τῆς παραβολῆς· Ὁ σπόρος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι πὺ ἔπεσαν στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου εἶναι ἐκεῖνοι πὺ ἀκούσαν, ἀλλὰ ἔρχεται κατόπιν ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸ λόγο ἀπὸ τὶς καρδιές τοὺς, γιὰ νὰ μὴν πιστέψουν καὶ σωθοῦνε. Οἱ σπόροι πάλι, πὺ ἔπεσαν πάνω στὴν πέτρα, εἶναι ἐκεῖνοι πὺ, ὅταν ἀκούσουν, δέχονται με χαρὰ τὸν λόγο. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἔχουν ρίζα κι ἐνῶ πιστεύουν προσωρινά, κατόπιν, σὲ καιρὸ πειρασμοῦ, ἀπομακρύνονται. Οἱ σπόροι ἐπίσης πὺ ἔπεσαν πάνω στὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι πὺ ἀκούσαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ζουν κάτω ἀπὸ μέριμνες καὶ πλούτο κι ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, καταπνίγονται καὶ δὲν καρποφοροῦν. Καὶ οἱ σπόροι πὺ ἔπεσαν στὸ γόνιμο ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι πὺ, ἐπειδὴ με καλὴ καὶ ἀγαθὴ καρδιά ἀκούσαν τὸν λόγο, τὸν κρατοῦν καὶ καρποφοροῦν ὑπομονετικά. Ὅποιος ἔχει ἀφτιά γιὰ νὰ ἀκούει, ας τὰ ἀκούει!